

A könnyező Jézus.

Időpont: 1929. augusztus 4. Szentháromság ünnepe utáni 10. vasárnap

Oltári ige: 1Kor 12,1-11.

Igehirdetési alapige: Lukács 19,41-48

És mikor közeledett, látván a várost, síra azon. Mondván: Vajha megismerted volna te is, csak e te mostani napodon is, amik néked a te békességedre valók! de most elrejtettek a te szemeid elől.

Mert jönnek reád napok, mikor a te ellenségeid te körülted palánkot építenek, és körülvesznek téged, és mindenfelől megszorítanak téged. És a földre tipornak téged, és a te fiaidat te benned; és nem hagynak te benned követ kövön; mivelhogy nem ismerted meg a te meglátogatásodnak idejét.

És bemenvén a templomba, kezdé kiűzni azokat, akik adnak és vesznek vala abban, Mondván nékik: Meg van írva: Az én házam imádságnak háza; ti pedig azt latroknak barlangjává tettétek.

És tanít vala minden nap a templomban. A főpapok pedig és az írástudók és a nép előkelői igyekeznek vala őt elveszteni: És nem találták el, mit cselekedjenek; mert az egész nép ő rajta függ vala, reá hallgatván.

Imádkozzunk: Csodálatos Isten, szerető mennyei Atyánk! Ki tudná megszámolni a teremtett világ sóhaját! Ki tudná megolvasni az elmúlt éjszaka hány csillag gyulladt ki és hány embernek hozott biztatást. Ki tudná megolvasni hány virág tárta szét színes kelyhét a reggeli napsugár felé. Hányan indultak meg Te feléd ez új napnak reggelén. Bizony senki sem. Mi csak annyit tudunk, hogy az összes teremtményed között egy sincs felesleges és hiábavaló, mert mindenkinek megvan e földön célja, rendeltetése és szolgálata. Nincs egy felesleges csillaggal, fűszállal, virággal, emberrel több, mint amennyire szükséged van neked, Atyánk, mint amennyit megkíván a világ szent szolgálata. Csodálatos Isten! A csecsemő és a tehetetlen elaggott öregember sem felesleges, mindenkinek van szolgálata. Oh, de jó ezt tudni.

Kérünk, Atyánk, nézz le erre a gyülekezetre is, kik egy úrnak tiszteletére jött össze és taníts meg bennünket szívből egyért dolgozni, hogy mind egyek lehessünk abban a szolgálatban, melyben egyeknek kell lenni itt és majd odaát a Te tiszteletedre, szentséges Isten.

Ámen!

Keresztyén testvéreim! Ez a felolvasott szentlecké virágvasárnapi történet. Akik most arra gondolnak, hogy miért rendelt ki az egyház egy évben kétszer is egy evangéliumot, azoknak elég, ha annyit mondok, hogy ebben időszerűség van, mert e vasárnap utáni napokban megemlékezik az egyház Jeruzsálem pusztulásáról.

A történet megragadó! Sok minden van e történetben, ami megállítja az embert. Először is megállásra kényszerít benne a nép ünneplése. Csodálatos ez a nagy sokaság, mely kivonul Jézus elé, amint kipirult arccal lobogtatja feléje az olajfa pálmaágait és egy szívvel kiáltja: hozsanna a Dávid fiának.

Ha te is ott mentél volna el, kedves testvérem e sokaság mellett, tudom, te is megálltál volna őket nézni.

Azután csodálatos látvány e tömegben a jósoló Jézus, amint megáll a templom előtt és túl néz az ünneplő sokaságon, túl az aranykupolás város felett és jövőbe néző szeme látásáról beszél ajka. Bizonyára bármilyen sürgős lett volna akkor a dolgod, megálltál volna Jézus közelében és hallgatod Jézus próféciáját.

Megállító e történetben a templomot tisztító Jézus, mikor megfonja a korbácsot és a máskor szelíd szeméből villám cikázik, keze, mely addig csak simogatni tudott, ütésre emelve, amint elkiáltja magát: „Az én házám imádságnak háza; ti pedig azt latroknak barlangjává tettétek.”. Valami csodálatos az, mikor egy embert elragadja a szent szenvedély. Ha te ott lettél volna a templomban, a te imádságos lelked is tele lett volna szent érzelmekkel, mert megállított volna ez a csodálatos látvány.

De legmegragadóbb mégis ebben a történetben a könnyező Jézus, aki ott áll az olajfák hegyének lejtőjén az ünneplő sokaság között könnyezve.

Milyen jelentéktelen valami a könny! Csak két dolgot hozok fel ennek bizonyítására.

1./ Jelentéktelen azért, mert nagyon gyakori. Mi, emberek aszerint mérjük az értéket, gyakori az, vagy nem. Kell arról bővebben beszélnem, hogy e világban milyen gyakori a könny?

2./ Jelentéktelen, mert az ember saját műhelyében is elő tudja állítani.

Mégis, valami csodálatos méltósága van a könnynek, megállítja az embert. Nem tudunk érzéketlenül elmenni egy könnyező ember mellett. Ugye, milyen nehéz az utcán egy maszatos arcú kis gyermek mellett úgy elmenni, hogy meg ne kérdezzük sírásának okát.

Minek köszönheti a könny e csodálatos méltóságát? Az ember tiszteli a másik ember érzelmét. Nem tiszteli pld. másnak gondolkodásmódját, az bíraskodásra szokta ösztönözni, de az érzelme előtt leveszi kalapját és kitér. Nézzétek meg, mikor egy temetési menet végig vonul az utcán, hogy meghalkítja mindenki beszédét, elhallgat még a hangos szavú ember is, mert van valami abban a temetési menetben, amit ő is tisztel, ami megállítja őt is. Ha azt gondold, kedves testvérem, ezt csak a halál okozza, gondold akkor arra, mikor egy ember kéréssel fordult hozzád és kemény szívvel utasítottad vissza minden érvelését, de mikor utolsó érvül egy könnycsepp futott végig a könnyörgő arcán, mondd, akkor nem éreztél te valami kellemetlen érzést? Amíg csak beszélt, addig te fölényesen felelgettél és tértél ki meghallgatása elől, de mikor azt láttad, hogy annyira szívére vette, amit kér, hogy kicsordultak könnyei, megszűnt a te keménységed. Oh, milyen nehéz elutasítani egy könnyező ember kérését!

De nemcsak a másik ember fájdalomával szemben jelentkezik ez a tisztelet, hanem más ember örömeivel is. Senki sem akar ünneprontó lenni. Ugye, mikor valakit fel kellene világosítani valamiről, ami annak örömét elrontja, akkor úgy húzódozunk tőle, kitérünk előle, mert tiszteljük a más boldogságát és békességét.

Azután tiszteletben tartjuk más ember szenvedélyét. Valahogy lenyűgözi a másik ember szenvedélye. Nézzétek, Jézus egyedül áll a templom pítvarában, hol sok ember érdeke fut össze, fölszedi az elhullatott köteleket és korbácsnak fonva egy maga kikergeti a kufárokat. Kitérnek szenvedélye elől!

Kedves Testvérem! Mi lehet az oka, hogy a könnynek ilyen méltósága van? Mikor én ezen gondolkodtam, nem tudtam másra rájönni, minthogy a könnynek valami csodálatos értékű jelentősége van. Tudod mi a könny? Egy nagy protestáció! Protestáció a szónak negatív és pozitív értelmében. Protestálok a könnyeimmel! Engem nem olyannak teremtett az Isten, akinek életéhez a könny hozzá tartozhatna. Tehát a könny egy nagy tiltakozás. Mikor megvágom a fenyőfát, kijön belőle a gyanta, ha levágom a szőlőről a venyigét, vízcsepp alakjában előjön a tiltakozás könnye. A könny annak a jele, hogy élünk. Ha a halottat megvágom, nem sikolt föl, nem tiltakozik ellene. A könny mutatja, hogy valami természet ellenes van a világon. A tiltakozó könny annak bizonyítéka, hogy én egy olyan államnak vagyok polgára, ahol nincs könny, mert nincsen szenvedés és fájdalom. A könny egy állampolgári levél, amely bizonyítja, hogy én itt csak jövevény vagyok. A könnyező emberre tehát olyan tisztelettel nézünk, mint egy idegen állampolgárra, aki egy szebb és jobb világ lakója.

Ez a könny! És mégis, milyen csodálatos ellentét van abban, hogy míg más könnyét az ember tiszteletben tartja, a magáét szégyelli. Miért szégyelli? Sokan úgy gondolják, hogy az emberben ez szemérem érzet. Olyan szentnek érzi azokat a fájdalmakat, melyek a lelke mélyéből fakadnak, hogy eltitkolja. Kedves Testvérem! Ez nem indoklás, ez csak azt mondja meg, mi tartja vissza a könnyeket. De a könnyet azért szégyelli az ember, mert gyengeségnek tekinti. A más könnyét a más világ állampolgársági bizonyítványának, a saját könnyét szégyennek tartja.

Hát hadd mondjam meg neked, kedves testvérem, ha valaki férfi volt e földön, akkor Jézus az volt! Ha valaki tudott uralkodni magán, az Jézus volt. Nézzétek meg őt, mikor oda kötözik Pilátus tornácának oszlopához, megköpdösik, megkorbácsolják... és uralkodik magán. Nézzétek meg a keresztfán, mindenik szeg végén ott van húsának egy-egy darabja... de könnycsepp szeméből ki nem csordul! Nézzétek a jeruzsálemi utcán, hogy vonszolja a keresztet, az ott álldogáló lányok és asszonyok nem tudják megállni, hogy meg ne könnyezzenek. Hullanak a töviskoronás fejből a vércseppek, azok a drága korallgyöngyök a porba... de könnye mégsem hull alá. Teste vonaglik a keresztfán, fájdalmasan felsóhajt... de sírni senki nem látta Őt.

Oh, mondd meg, kedves férfitestvérem, ki eddig büszke voltál arra, hogy mióta kikerültél az iskola padjaiból, azóta könnyek nem hullottak szemedből, mondd, tudnál te olyan férfi lenni, mint Jézus volt? Ha Jézus azt tartotta volna, hogy a könny gyöngeség, hidd el, soha, soha nem sírt volna!

Kedves Testvérem! Érzed-e e mondatnak üzenetét? Jézus sír! Tudod mi ez számodra? Egy nagy felszabadítás! Máshogyan nézhetsz könnyeidre. Az én könnyeim azt jelentik, nem tudok beleszokni e világba, vágyódom vissza a másik hazába. Jézus sírt, ez azt jelenti, neked is szabad sírni és senkinek nincs joga reád mutatva azt mondani: nézzétek, férfi, meglett ember és mégis sír!

Jézus könnyei azonban nemcsak felszabadulást jelentenek, hanem elkötelezettséget is. Jézus megengedi, hogy én magam felett sírjak. Jeruzsálem leányainak azt mondta: sírjatok magatok felett. Tehát nekem megengedi, de Ő, magáért soha nem sírt. Minden könnye másokért hullott és ez az én számomra egy nagy elkötelezettséget jelent. Tudok-e én sírni más szenvedése felett? Jézus könnyei azt kérdezik tőled: vannak-e könnyeid mások számára, nem közvetlen hozzád tartozóidért, mert azok szenvedései a tied is. Nem is azt kérdelem tőled, van-e pénzed mások szenvedéseinek csökkentésére, többet kérdezek ennél. Van-e könnyed mások szenvedése láttán? Azok a könnyek, melyek ott hullanak Jeruzsálem felett, egy nemzet sírjába hullanak bele. Van-e neked a te néped, nemzeted számára könnyeid? Van-e neked könnyed a magyar Trianon számára? Megsírattad-e csak egyetlenegyszer életedben azt, hogy ellenségeink köröskörül palánkot építettek, földre tiportak bennünket és földönfutóvá tettek millió és millió magyart? Megsírattad-e ezt a szerencsétlen országot, melyen csodálatosan beteljesedett Jézusnak Jeruzsálem felett elmondott prófécijája?

De ennél még egy nagyobb kérdést is intézek hozzád: jobban fáj-e neked a más szenvedése, mint a tied? Mások szenvedéséért ömlött-e már könnyed? Kedves Testvérem! Könnyek sokszor önkéntelenül is szoktak hullani, sok minden idézheti elő őket. Hangulat, elérékenyülés stb. Sokszor nem lehet megmagyarázni az indító okát. Jézusnak ezek a könnyek nem szentimentális hangulatból születtek meg. Vannak olyan, mások szenvedéséért hullatott könnyek, melyek tulajdonképpen a mi szenvedésünket elevenítik fel és saját magunkat siratjuk meg benne. Oh, Jézus részvétkönyvei nem ilyen tudatlanságból fakadnak fel, ő tudta miért sír. Tudta, hogy betelt a mérték, népe halálra ítéltetett. Jézus egészen világosan látta, hogy népének bűne volt az, mely az ő szenvedését okozta.

Ez az, ami megállítja az embert Jézus könnyei mellett. Tudsz-e te sírni más bűne felett? Milyen érzelmeket vált ki belőled más bűne? Talán jól esik megállapítanod, hogy másoknak még nagyobb bűnei vannak? Talán más bűne mentség a te laza erkölcsödre? Vagy más bűne téged panaszkodásra, ítélkezésre vezet? Jézus sír más bűne felett! Oh, milyen más érzésvilága volt Jézusnak, egészen más! Mi tudunk sírni más bűne miatt, de csak akkor, ha annak tövisai mi bennünk törnek bele. Oh, nézd, az a bűn, amit Jézus megsiratott ő ellene irányult. Ő ott nem egy olyan idegen valaki volt, aki csak nézi, hogy egy nép hogyan zuhan sírjába. Nem! Népe bűne őt magát is halálba viszi és ő sír... nem magán... hanem másokon.

Micsoda érzéseket vált ki belőled ennek a világnak te ellened irányuló bűne? A 109. zsoltár írója azt mondja: „*Szeretetéért ellenkeznek velem, én pedig imádkozom.*” Te pedig kedves Testvérem, azt mondod: szeretetéért ellenkeznek velem, én pedig – haragszom. Szeretetéért ellenkeznek velem, én pedig panaszkodom, zúgolódom. Szeretetéért ellenkeznek velem, én pedig bosszút esküdök, átkozódom és eldobom magamtól az életemet. Oh, hol vagy te attól, hogy azt mondhasd Jézussal: szeretetéért ellenkeznek velem és én sírok és imádkozom értük!

Ti talán azt gondoljátok, kár az életem ennyire elérzésíteni, nem sokkal jobb megkeményíteni szívemet és lenyelni könnyeim? Nem okosabb, nem átengedni magamat a fájdalomnak? Nem volna boldogabb e világ, ha nem venné magára senki más szenvedését, fájdalmát, ha követné a pap és Levita példáját és elmenne a vérben fetregő embertársa mellett? Nem volna okosabb és kényelmesebb így leélni az életem? Nem volna kevesebb könny és szenvedés, ha megkeményíteném szívemet? Nem! Kedves Testvérem! Oh, de hogy lenne! Az én szenvedésem kérdését nem oldja meg az, hogy megkeményítem-e szívemet. Nem! Mert minél keményebb a szívem, annál nagyobbat üt rá Isten. A szenvedés kérdését nem oldja meg más, csak a könny, mely hőssé tud tenni! Jézus soha nem lett volna képes megtisztítani a templomot a kufároktól, ha a fájdalomtól előtörő könnyek hőssé nem tették volna. Igazi szenvedély is könnyekből áll elő. Keresed Pál apostol szenvedélyének titkát? Keresed miért tudta e világ minden kincsét szemétnak ítélni? Miért tudott törekeny testével börtön fenekére, az iszonyú halál kínjaiba örömmel menni? Mert tudott sírni! Mikor a filippi levelet írja, egyszer csak elmosódik a levél, mert így írja: „*most pedig sírva mondom*”. Látod testvérem, ezért tudott Pál apostol olyan csodálatosan erős lenni, ezért tudott gyenge testtel harcot vívni, mert tudott sírni az emberek keménysége miatt.

Oh, mi lenne e gyülekezetből, ha itt csak tizenkét embernek úgy tudna fájni szíve e gyülekezet életéért, hogy sírva fakadna! Mi lenne, ha valaki annyira szívére tudná venni e gyülekezet életét, hogy könnyeket tudna ontani akkor is, mikor törét szívébe döfné? Oh, milyen csodálatos pünkösöd lenne újra!

Jövel, Szentlélek Úr Isten!
Ámen!

Imádkozunk: Örökkévaló Isten, szerető mennyei Atyánk! Örökké áldunk nagy kegyelmedért, hogy jobban szeretted minket, mint saját magadat. Köszönjük, hogy leküldted szent fiadat, hogy elvégezze a váltságot miérettünk. Oh, köszönjük Úr Jézus Krisztus, hogy a másvilágon, hol nincsen fájdalom, szenvedés és sírás, Teneked úgy fájt a mi bűnünk, annyira a szívedre vetted könnyeinket, hogy lejtél hozzánk azért, könnyeinket letöröljed. Légy áldott érte Úr Jézus Krisztus! Nagyobb vagy Jézus ezért, sokkal nagyobb, mint mikor angyalok zengtek bölcsöd felett örök halleluját. Drágább vagy így Jézus, mint mikor ott állottál bátran ellenségeid előtt, mint hadvezér. Nagy voltál, mikor átszegezett és gyolcsba bepólyált keziddel felemelted sírboltod követ, de nekünk mégis akkor voltál legnagyobb, mikor sírtál miattunk.

Oh, könyörgünk, mutasd meg mennyi könnyet okoztunk Neked! Mennyi fájdalmat okozhattunk mi, ha könnyek nélkül már nem tudtad tovább hordozni. Mi lehetett bűnünk, ha el tudtad egy csepp könny nélkül hordozni a keresztfa fájdalmát, de bűnünk felett sírva fakadtál. Oda tartjuk kezünket kereszted alá, hadd csepegjen rá drága véred. Nincs nekünk drágább ékszerünk ezeknél a gyémántszemeknél. Úr Jézus Krisztus, felszedegetjük őket és odatesszük kezeidbe, hogy soha többé ne legyen okod sírni miattunk.

És most hadd könyörögjünk hozzád azért, hogy majd mikor az egyház a romba dőlt nemzetnek emléket szentel, nézz végig e nemzet nyomorúságán. Oh, nézz végig rajta, mint egy olyan szerencsétlen nemzetet, amely nem ismerte meg az ő meglátogatásának idejét. Aki nem ismert Téged és azért beteljesedett rajta is Jeruzsálem felett mondott próféciád: *„jőnek reád napok, mikor a te ellenségeid te körültek palánkot építenek, és körülvesznek téged, és mindenfelől megszorítanak téged.”*

Úr Jézus Krisztus, felszedegetjük elhullott könnyeidet, melyet e nemzet felett hullattál és odatesszük őket a magyar koronába. Nincs nekünk más reménységünk, egyedül ezek a könnyek, mert mi tudjuk, ha ezek a gyémántkövek egyszer elindulnak, elmozdítanak minden határvövet és mire odaérnek a Karsztok fölé, már ki lesz tűzve egy meglátogatott népnek piros, fehér zöld zászlója.

Ámen.